

KOUROS

Een sonnettenkrans

I

Voor eeuwen als een teken opgericht:
De boerenzoon verscholen in zijn dromen,
Het offerdier dat vluchtte tussen bomen,
De God onraakbaar in geheiligd licht.

Je schouders niet gewend nog aan gewicht.
Ontmand aan een jaloerse tijd ontkomen
Werd je de status van persoon ontnomen.
Dit naamloos brokstuk geef ik jouw gezicht.

Ik zoek je in de jongen onderweg,
Die bang door mij te worden aangeschoten,
Schielijk verdwijnt tussen zijn soortgenoten
En schrikt als ik mijn troeven overleg.

Vluchtige panter die ik tracht te vangen,
Eerst laat herkend als symbool van verlangen.

II

Eerst laat herkend als symbool van verlangen
Bewaar je afstand, god zonder gelaat.
Je schoonheid toont zich in abstracte staat,
Waarmee een jongenslijf niets aan kan vangen.

Eenmaal ontwaard zet je me aan tot bange
Strooptochten door de straten 's avonds laat.
In elke jongen glinstert het verraad,
Flikkert het mes dat als een lach blijft hangen.

Zolang je naast me lag, in slaap verzonken,
Zweeg mijn verlangen als een tweelingbroer;
Maar nu de stad je opjaagt als een hoer
Jaag ik achter je aan, begeertedronken.

Meer om herinnering dan uit verlangen
Groef ik je op uit onderaardse gangen.

III

Groef ik je op uit onderaardse gangen
Of werd je mij op slag geopenbaard
Toen je mijn raakte in mijn ware aard
En inlijfde in jouw obscuur verlangen?

Je kwam bij me in bed. Je ruwe wangen,
De haartjes op je buik, zorgzaam gespaard,
Je mannenlucht, je opgeheven zwaard.
Maakten je tot het dier dat ik wil vangen.

Diezelfde nacht ontkwam je als een dief.
Als offerdier zet je mij aan tot jagen
En meer naarmate je weet uit te dagen;
Een jager heeft zijn prooi voor altijd lief.

Ik had mij op je komst niet ingericht.
Ik bracht je als mijn noodlot aan het licht.

IV

Ik bracht je als mijn noodlot aan het licht:
Een schepping uit het slijk van puberzonden.
Je hebt terstond je vluchtwegen gevonden
En mij tot deze dwaze jacht verplicht.

Je prijkt uitdagend in het tegenlicht
Als buit voorgoed aan wie je zoekt gebonden.
De jager wil zich laven aan zijn wonden,
De lijfwacht wordt door eigen schot gesticht.

Ik zie je lopen over straat. Je staat
Als een Hubertus-hert tussen de bomen.
In honderd versies ben je te bekomen:
Matroos, chauffeur, collega, heilsoldaat.

Aan elk van hen leende je jouw gezicht.
Soms duik je op een gemengd bericht.

V

Soms duik je op in een gemengd bericht:

“Soldaat dwingt een collega uit de kleren”,

“Jongen probeert een vriendje kaal te scheren”,

“Man wordt door jonge minnaar opgelicht”.

Wat heeft herkenning in mij aangericht?

Wat blijft een minnaar nog om zich te weren?

Wij spelen een toneelstuk voor twee heren,

Keren als maagd terug in het ochtendlicht.

Een vreemde lach omgeeft je gave lijf

Ten teken dat je alles bent vergeten,

Terwijl ik door mijn eigen drift bezeten

Mezelf bevredig aan dit wreed bedrijf.

In welke netten ben je nog te vangen?

Ik heb je met mijn ideaal omhangen.

VI

Ik heb je met mijn ideaal omhangen,
Je zo tot afgod van mijn droom gemaakt,
Dat geen ontroering, geen gebaar je raakt:
Zon en maan tussen twee ijzeren stangen.

Je gaat je eigen weg, je eigen gangen.
Je hebt de stad bezet. Er wordt gestaakt.
Je beeltenis wordt dag en nacht bewaakt.
Het marmer werd een landkaart van verlangen.

Liefde, loopjongen van verdriet, je kennen
Is blindelings je wegen na te gaan.
Morgen zie je mij voor een ander aan
En zal ik aan de stilte moeten wennen.

Ik zie je enkel naar jezelf verlangen.
Schoonheid laat zich niet in een lichaam vangen.

VII

Schoonheid laat zich niet in een lichaam vangen,
Blijft voor het rauwe leven onbekwaam,
Toont zich bij voorkeur onder valse naam:
Vertedering, ontroering, angst, verlangen.

Ik raak je aan. Je onverhoedse bange
Reactie maakt dat ik me voor je schaam.
Het echte leven weerlicht door het raam.
Je lichaam vlucht in ondergrondse gangen.

Je hebt me enkel met gemis verrijkt.
Wat blijft waarop ik mij nog kan beroemen?
Je schoonheid heb ik enkel mogen noemen,
Angstige panter die steeds verder wijkt.

Alleen de leegte draagt nog jouw gezicht.
Je groeide noodgedwongen tot gedicht.

VIII

Je groeide noodgedwongen tot gedicht:
Je smalle heupen die van ver bekoren,
Je lach alleen nog in mijn droom te horen.
Je bent ongrijpbaar als het ochtendlicht.

Toch staat je lijf voor iedereen op zicht,
Geheel ontspannen, een been iets naar voren;
Je gladde borst verheft zich als een toren,
Je huid strak op de toeschouwer gericht.

Ben jij je van je overmacht bewust,
Zoals je staat, uitdagend, zonder kleren?
Je troont, verheven boven aards begeren,
Geheel omsloten door je eigen lust.

Mij laat je achter, moedeloos, onthand.
Ik droom je tussen jongens op het strand.

IX

Ik droom je tussen jongens op het strand:

Je loopt je met je vrienden te vervelen.

Je hebt alleen jezelf om mee te spelen

Je huid bepaalt de grenzen van je land.

Ik regisseer de strijd met straffe hand.

Ik kan de schaakstukken opnieuw verdelen

En geef in mijn teleurstelling bevelen

Aan sluipschutters: zij maken je van kant.

Jij hebt je eigen speelterrein verspeeld:

Ooit was je ouder dan mijn oudste dromen;

Waarom niet uit je spiegel losgekomen?

Ben je meer dan de schaduw die je deelt?

Zal ik je in het wild nog tegenkomen?

Ik raad je in de lichtval tussen bomen.

X

Ik raad je in de lichtval tussen bomen.
Ooit liet men je verrijzen uit de grond.
Nu leef je door de adem van mijn mond,
Enkel in woorden naderbij gekomen.

Het leven dat je leidde in mijn dromen
Heeft niets verbonden, heeft alleen verwond.
Nu sluit ik dagelijks een nieuw verbond
Waarin herinnering wordt opgenomen.

De jongen in de straat houdt me gevangen:
Stomme getuige van jouw vluchtig lijf.
Jaag ik nog voort als ik over je schrijf
Of koester ik alleen vergeefs verlangen.

Waarom nog trachten dichterbij te komen?
Je stelt je ter beschikking van mijn dromen.

XI

Je stelt je ter beschikking van mijn dromen:
Zijderups van mijn slaap, onwillig oor,
Gespannen dier, je laat me slechts je spoor.
Je kennen biedt een schamel onderkomen.

Je wist mijn jachtinstinct voorgoed te tomen:
Ik won niet meer dan ik aan jou verloor.
Vragen om liefde keerden in verhoor.
Wie heeft wanneer afstand tot wie genomen?

Soms tracht ik mij te schikken: met verstand
Probeer ik mijn herinnering te sturen,
Zoek ik alleen je beeld tussen vier muren
Beveiligd tegen diefstal, tegen brand.

Kom je ooit dichterbij dan in de krant?
Ik richt je in mij op met eigen hand.

XII

Ik richt je in mij op met eigen hand,
Bang je te kwetsen door te fel begeren.
Buigzaam verdriet verhardt zich tot een speer en
Ik onderhandel enkel over eigen land.

Word ik mijn eigen hoer, mijn eigen klant
Als ik, te zeer beducht jou te bezeren
Met woorden tracht de afstand te bezweren?
Ik laat je beeltenis onaangerand.

Ik offer je het schaakbord van de straat,
Zie toe hoe jij verspringt tussen gevaren
Van jongens die met ranzige gebaren
Je trachten te verleiden tot verraad.

Wie geeft jou rekenschap van wat je doet?
Ik volg volgt je als je schaduw op de voet.

XIII

Ik volg je als je schaduw op de voet.
Ik wist je uit het duister te ontginnen.
Verspelen zou ik je door je te winnen.
Bevrediging houd ik voorgoed te goed.

Wie zei: men zegt dat liefde wordt beboet?
Op welke wijze laat jij je beminnen?
Je bent zo bang dat men je in zal spinnen
Dat je alleen je eigen beeld ontmoet.

Hoe glanzend is je huid, hoe speels je lach,
Hoe vrolijk danst het zonlicht op je spieren.
Klaar voor de sprong beweeg je, zoals dieren
Bewegen voor de sprong de laatste dag.

Ik doe mij aan je afbeelding tegoed.
Raak me niet aan: ik verteer door je gloed.

XIV

Raak me niet aan: ik verteer door je gloed.
Mijn schemering gaat in jouw licht verloren.
Jouw schoonheid kan geen lichaam toebehoren:
Ik heb je enkel in mijn droom ontmoet.

Ik houd je in herinnering tegood.
Op afstand zul je mijn gebed verhoren.
Voldoening zou het evenwicht verstoren:
Spel zonder sperma, liefde zonder bloed.

Je staat in mijn herinnering gegrift,
Bent daar met moeite nog uit weg te schrijven.
In steen verbeeld, zo zul je bij me blijven:
Schoonheid in ruste, passie zonder drift.

Zo ben je onderwerp van dit gedicht.
Voor eeuwen als een teken opgericht.

XV

Voor eeuwen als een teken opgericht,
Eerst laat herkend als symbool van verlangen,
Groef ik je op uit onderaardse gangen.
Ik bracht je als mijn noodlot aan het licht.

Soms duik je op in een gemengd bericht.
Ik heb je met mijn ideaal omhangen.
Schoonheid laat zich niet in een lichaam vangen.
Je groeide noodgedwongen tot gedicht:

Ik droom je tussen jongens op het strand,
Ik raad je in de lichtval tussen bomen.
Je stelt je ter beschikking van mijn dromen.
Ik richt je in mij op met eigen hand.

Ik volg je als je schaduw op de voet.
Raak me niet aan: ik verteer door je gloed.